

tantadruj

priloga primorskih gledališč

slovensko stalno gledališče
teatro stabile sloveno

SNG
NOVA GORICA

Gledališče Koper
Teatro Capodistria

Sreda, 20. marca 2019

primorske novice

Primorski
dnevnik

“Po tem, kakšno imajo ljudje spalnico,
se da marsikaj sklepati.”

Alan Ayckbourn, Norčije v spalnicah
Gledališče Koper, sezona 2018/2019

Literarni večeri z režiserjem Alenom Jelenom v Slovenskem stalnem gledališču

Včasih ob prižigu rdeče lučke poslušalci skoraj nehajo dihati

Radio Slovenija - 3. program ARS, tržaško Slovensko stalno gledališče in Rai - Radio Trst A so sooblikovalci niza radijsko-gledaliških dogodkov *Ars teatralis*, literarnih večerov v Mali dvorani SSG. Zamisel, koordinacijo in režijo teh sugestivnih srečanj podpisuje Alen Jelen.

ROSSANA PALIAGA

Literarni večeri so oaze umirjene lepote, kjer je stik z umetnostjo in umetniki tesnejši zaradi bližine in zbranosti bralnih izvedb v malem prostoru, ki ga režiser opremi z glasbo, projekcijami in rekviziti. Ti dajejo krila domišljiji vsakega gledalca. Prvi večer je potekal v znamenju štirih tržaških in goriških pesnikov, drugi pa je bil večer z besedo priznanega, plodovitega in vsestranskega književnika, novinarja, prevajalca, časnikarja in alpinista **Dušana Jelinčiča**. Pred zadnjim srečanjem letošnje sezone smo se z režiserjem **Alenom Jelenom** pogovorili o tej umetniški izkušnji.

• **Literarne večere zaznamuje intimno vzdušje, izostren posluš za vsebine in zvok izgovorjenih besed. Je dober tekst dovolj ali se čar teh srečanj skriva v ustvarjanju prave kombinacije scenskih, zvočnih in igralskih elementov?**

“Gre za preplet vsega; dobrega, literarnega bogatega besedila, glasbe, igralske interpretacije. Posebno vzdušje pa naredi tudi neposreden radijski prenos na eni strani in občinstvo na drugi.”

• **Vsako srečanje je svet zase, saj vsako pripoveduje novo zgodbo s sredstvi, ki ojačajo njegovo izpovedno moč. Kot radijski voditelj se vedno ukvarjate z zgodbami in izpovedmi. Kakšen je vaš odnos do neuprizorjene, radijske pripovedi?**

“Radio ima posebno moč in čar. S poslušalcem vzpostavlja nek poseben, intimen dialog. Radio kot medij je pomemben kulturni soo-

blikovalec, saj ima velik avditorij. Kot radijski ustvarjalec z literarnimi deli, z neuprizorjenimi dramskimi besedili pripovedujem in prenašam zgodbe, promoviram avtorje, izvajalce in nove umetniške stvaritve. Literarna oddaja ali premiera radijske igre z enim samim predvajanjem doseže več ljudi kot je vseh gledalcev skupaj, če bi združili vse abonmaje v nekem slovenskem gledališču. In to mi kot ustvarjalcu in voditelju narekuje odgovornost pri izbiri vsebin in me tudi motivira, da se skupaj s kolegi potrudim, da naredimo dobro oddajo, odlični literarni večer.”

• **Neposredno predvajanje ali snemanje vzbuja nadpovprečno zbran odziv občinstva. Bi lahko rekli, da je tudi radijska “situacija” eden od adutov teh večerov?**

“Zagotovo. V gledališki dvorani to ustvari posebno vzdušje. Tudi nastopajoči se bolj osredotočijo in pazijo. Je lahko kar čarobno. Včasih, ko gledalci vidijo, da se je tam, nekje v kotu, prižgala rdeča lučka, skoraj nehajo dihati. Pazijo, da ne bi kašljali, se presedali in škripali s stoli. Žal pa tudi velikokrat napačno mislijo, da se ne smejo smejeti, če je kaj humornega. In zna biti kakšna komedija tudi zaradi tega manj živahna. Nekoč je neki glasbenik na koncertu, ki so ga za radio prenašali in snemali v živo, po nekaj odpetih pesmih rekel gledalcem, da naj vendarle dihajo, se zabavajo, prepustijo čustvom, saj se mu zdi, da nastopa mrtvim. In ko so ga upoštevali, je koncert dobil moč in to moč so nato čutili tudi radijski poslušalci. Nič ni hudega, če

Alen Jelen

se v predvajanju v živo zgodi tudi kakšna napaka. To sodi zraven, ko se oddaja v živo.”

• **Kako ste izbrali vsebine in izvajalce letošnjega niza?**

“Izbrala sva jih skupaj z umetniškim koordinatorjem SSG Trst Danijelom Malalanom. Želela sva predstaviti mlajše in tudi nekatere še neveljavljene slovenske literature iz Furlanije Julijske krajine, opozoriti na njihovo zanimivo delo, ponesti delček zamejske literarne in gledališke, glasbene ustvarjalnosti po Sloveniji. Prvi so bili na vrsti štirje zanimivi in plo-

• **Kako ste si zamislili in doživljali prva dva literarna večera?**

“Prvi večer, ko smo se družili s pesniki, je bil izredno čustven. Zlili so se poezija, glasba, interpretacije igralcev. Bil je nežen literarni večer. Drugi večer, ki smo ga snemali, je bil sestavljen iz dveh delov. Najprej smo poslušali doživet monolog *Aleksander od kresnic* in nato pogovor z vsestranskim Dušanom Jelinčičem. Gospod Dušan je res nekaj posebnega. Navdušile so me njegove pripovedi o gorah, alpinizmu in seveda njegov neumoren duh, njegova človeška širina.”

“Nekoč je neki glasbenik na koncertu, ki so ga za radio prenašali in snemali v živo, po nekaj odpetih pesmih, rekel gledalcem, da naj vendarle dihajo, se zabavajo, prepustijo čustvom, saj se mu zdi, da nastopa mrtvim. In ko so ga upoštevali, je koncert dobil moč in to moč so nato čutili tudi radijski poslušalci.”

ALEN JELEN
režiser

doviti pesniki: Marija Kostnapfel, David Bandelj, Sanja Širec in Vinko Bandelj. Drugi večer smo spoznali delo priznanega pisatelja Dušana Jelinčiča. Na zadnjem večeru v aprilu pa bomo predstavili Majdo Artač Sturman. Radio Slovenija 3. program pri teh večerih sodeluje z našimi prijatelji na Radiu Trst A in tržaškimi gledališčem. Pridružujeta pa se tudi Mladika in Založba tržaškega tiska. Brez pomoči igralcev SSG Trst, pa tehnične ekipe gledališča, radijskih kolegic Elene Legišsa in Tamare Stanese teh večerov ne bi bilo.”

• **Katere bodo vsebine zadnjega srečanja?**

“Poslušali bomo nekaj kratkih zgodb Majde Artač Sturman, ki so izšle v knjigi *Silhuete*. Slišali bomo izpovedi, od mladih turistov do prezaposlenih, v vrtoglavi ritem vpetih članov sodobne družine, od groteskne blejske pošasti do angela, od podjetnih, ustvarjalnih žensk in mater do vaškega posebnega ali sitnega meščana. Nastopili bosta Nikla Petruška Panizon in Tina Gunzek. Večer pripravljamo skupaj s ZTT in urednico Martino Kafol.”

Skupinska fotografija je nastala po uspešno izpeljanem večeru s književnikom Dušanom Jelinčičem (levo).

Elena Husu v otroški predstavi *Cukrbomba tudi o pravih zdravega prehranjevanja*

Gledalci se naj sami odločijo, kako se bodo prehranjevali

Cukrbomba je otroška predstava, ki skozi celo sezono SSG obiskuje društvene prostore s poučnim sporočilom. Maurizio Soldà je avtor in režiser te koprodukcije z Društvom Studio Giallo, ki govori o zdravem prehranjevanju, o pretirani uporabi sladkorja, o konzervansih, barvilih in raznih kemikalijah.

Prekomerna teža otrok je zdravstveni problem, ki je v zadnjih desetletjih postal stalnica ne samo zaradi boljših življenjskih razmer, temveč predvsem zaradi napačnih prehranskih navad, zato je ta predstava nastala kot zabaven didaktični pripomoček.

“Okusologinja”, ki je protagonistka predstave (ob sodelovanju igralka **Tiine Hallikainen**), je igralka **Elena Husu**, ki se je tudi izven odra zelo aktivno soočila s temo prehranjevanja in zdravega načina življenja.

• **Sami ste se preizkusili v “resničnostni akciji” *Postani fit*, pri kateri ste se zelo resno lotili teme zdravega prehranjevanja: ste morda našli nekaj skupnih točk med akcijo, besedilom in ciljem te otroške predstave?**

“Pravila zdrave prehrane sem seveda poznala, preden sem se

udeležila akcije, a priznam, da jim nisem sledila dosledno. Pod strokovnim vodstvom pa so postala del mojega življenja, kar pomeni, da se te teme lažje lotim. Cilj predstave je ravno ta, da primerjamo nezdravo prehrano z zdravo, odkrivamo posledice in prepustimo občinstvu izbiro ...”

• **Predstava obstaja v dvojni različici, saj je prilagojena starosti gledalcev: kako so otroci različnih starosti sprejeli to temo, ki na prvi pogled ni videti zelo zabavna, saj jih seznanja s prepovedjo najbolj slastnih jedi?**

“*Cukrbomba* za najmlajše se popolnoma razlikuje od različice za osnovnošolce, v ritmu in v jeziku. Kar je primerno za najmlajše, je za ostale dolgočasno. Zame so otroci najboljše in najbolj iskrena publika. Če je predstava dobra, ji bodo sledili od začetka do konca,

FOTO: LUCA QUATA

Elena Husu v *Cukrbombi* otrokom nevsiljivo približa zdravo prehranjevanje.

drugače bodo kar vstali in tekali po dvorani. Tema na prvi pogled mogoče ni zabavna, sicer pa jim ni

kakor ne prepovedujem hraniti se s slastnimi krompirčki in sladkimi rezinami.” •

V senčnih kotih zgodovine in mita - *Ismena in Juda prvič v diptihu v SSG Trst*

Ismena in Juda o sebi, ne da bi ju sodili

Tržaški režiser Igor Pison je v prejšnjih sezonah postavil na oder SSG dve zelo zanimivi monodrami, ki izvirno obravnavata zgodbi dveh “problematičnih” likov, Ismene in Jude.

V obeh primerih gre za odprti apologiji oseb, ki sta prepotovali stoletja z negativnim pečatom. Na eni strani je navidezno blede “normalnost” Ismene, ki kot večina ljudi na tem svetu nima junaškega temperamenta in poguma, a je kot sestra junakinje Antigone močnejše občutila, da so njene čisto človeške šibkosti lahko napaka. Protagonist druge monodrame pa je Juda, ki mu je usoda naklonila bližino Mesije in

ga je zaradi prav tako usodnega dejanja obsodila na večno prekletstvo, saj je njegovo ime sinonim za izdajstvo. Nizozemska dramatičarka si v tej drami predstavlja srečanje z Judo in z njegovo verzijo zgodbe, kar ponuja vznemirljive iztočnice za razmišljanje o antijunaku, ki pa je s svojim dejanjem postal sredstvo za uresničitev posledic, na katerih temelji katoliška vera. Obe monodrami je v slovenščino prevedla **Mateja Seliškar**.

V soboto, 30. marca ob 19. uri bosta predstavi, prvič zaživel v diptihu, kot prvi in drugi del večera v znamenju bistrega pogleda dramatičarke **Lot Vekemans** in hudomušnih, globokih bivanjskih vprašanj njenih antijunakov.

Ismena je igralka **Nikla Petruška Panizon**, ki s protagonistko, prijazno provocira gledalce: “lahko sodite o meni, zakaj pa ne...” in je po večtisočletnem čakanju srečna, da lahko pripoveduje svojo zgodbo,

svojo plat slavne medalje o konfliktu med državno in etično držo.

Juda, igra ga **Primož Forte**, si prav tako kot Ismena želi nekaj trenutkov pozornosti, da lahko o sebi spregovori, ne da bi se opravičeval, ne da bi ga drugi zasovražili. Dramsko besedilo prikazuje svetopisemska dejstva, ponuja možne odgovore na nezapisana poglavja in nazadnje prepušča svobodno mnenje vsakemu gledalcu posebej. “Nekdo je moral to narediti.” •

Gostovanje muzikla v kulturnem domu v Trstu

En večer ... z *Briljantino!*

V sredo, 3. aprila, bo Veliki oder Kulturnega doma v Trstu gostil prvo italijansko etapo nove uspešnice v produkciji Prospot, muzikla *Briljantina*. Najdlje predvajan muzikal v zgodovini Broadwaya govori o mladih ljudeh različnih družbenih slojev, ki so jim skupni želja po prijateljstvu in ljubezni, odraščanje in dozorevanje ter sanje o prihodnosti.

Leta 1970 sta se **Jim Jacobs** in **Warren Casey** na neki zabavi pogovarjala, da bi napisala muzikal o življenju najstnikov, kot sta jih videla v svoji šoli. Te najstnike je navdihovala glasba petdesetih let, kakršno so iz gramofonskih plošč predvajali tudi tisti večer. Tako se je porodila ideja o muziklu *Briljantina* (*Greese*).

Dogajanje je postavljeno v pozna 50. leta in poteka skozi zadnje šolsko leto na namišljeni šoli Rydell High, ko se mladostniki na pragu odraslosti poslavljajo od brezskrbnega življenja. Osrednja lika sta neotesan in predrzen fant Danny Zuko, ki se zaljubi v lepo vzgojeno dekle Sandy. Skupaj z vrstniki nerodno odkrivata pasti ljubezenskega življenja.

K svetovnemu uspehu muzikala je pripomogel film režiserja **Randala Kleiserja** iz leta 1978, v katerem sta glavni vloge odigrala **John Travolta** in pevka **Olivia Newton John**. Film *Briljantina* sodi med pet najpopularnejših filmskih muzikalov vseh časov, glasba iz filma pa je bila prodana v milijonskih nakladah.

Kot je veljalo za muzikal *Mamma mia!*, bo tudi muzikal *Briljantina* zaživel v slovenskem prevodu, ki sta ga štiriročno napisala **Tomaž Domicelj** in **Boštjan Gorenc - Pižama**. Režijo predstave podpisuje **Jug Radivojevič**, glasbeno vodstvo pa **Patrik Greblo**. Ob izbrancih iz avdicije se igralska zasedba ponaša z velikimi imeni slovenskega filma in gledališča, kakršni so: **Janez**

FOTO: ARHIV PROSPOT D.O.O.

Prizor iz muzikla *Briljantina*, ki na oderu SSG gostuje 3. aprila.

Hočevar - Rifle, Gojmir Lešnjak - Gojc, Uroš Smolej, Domen Valič, Alenka Tetičkovič in Desa Muck.

Enkratno gostovanje v Trstu je nastalo s sodelovanjem Glasbene matice. •

Pomladno tudi v Galeriji Luka Koper

Galerija ob morju vabi v mesto

Tam, kjer od zgodnje pomladi do pozne jeseni v mesto vstopa največ turistov, ladijske potnike najprej sprejme fotogalerija ob morju, ki jo je pred štirimi leti skupaj z javnim podjetjem Marjetica Koper ustanovilo Gledališče Koper in od lanskega decembra deluje pod pokroviteljstvom Luke Koper.

Na njenih zidovih se je do danes zvrstilo devet razstav, najnovejša, *Pomlad* domačinke **Polone Krevatin**, in druga pod novim pokroviteljem pa bo na ogled do sredine maja.

Fotogalerijo, ki je jeseni leta 2015 razbila enoličnost zidu ob nekdanji trdnjavi Bastion nasproti koprškega potniškega terminala in je nastala po vzoru galerij na prostem, kakršne so se pri nas pred Koprrom uveljavile že v Ljubljani, Velenju in Novi Gorici, sestavlja osem razstavnih panojev, ki očem ladijskih potnikov ali mimoidočih na severni koprski obvoznici zaradi svoje velikosti, merijo namreč kar trikrat tri metre, ne ostanejo skriti.

Tovrstne prednosti se zavedajo tako kustosi galerije - koprski fotograf **Jaka Jeraša**, akademski slikar in scenograf Milan Percan ter režiserka **Katja Pegan** - kot ustvarjalci - fotografi. Slednji še posebej, saj v Koprju ni galerije, specializirane za fotografske razstave. Galerija ob morju pa jim omogoča razstavo osmih povečav in pritegne pozornost tudi tistih, ki niso obiskovalci razstav. "Galerija na prostem ne more nadomestiti galerijskega prostora, lahko je le začasna rešitev," je prepričan fotograf Jaka Jeraša, in dodaja, da "prava razstava potrebuje pravo razstavišče". Prav tako je prepričan, da bi se moralo na leto zvrstiti vsaj šest razstav, samostojnih ali skupinskih, saj ljudje, ki več mesecev hodijo mimo njih in istih povečav, ob novi razstavi teh niti opazili ne bi več.

Fotografija je dobra ali slaba

Galerija, v kateri se je do danes zvrstilo že devet razstav, ima ob velikosti razstavnih panojev še eno posebnost - razstavljalce zavezuje k fotografijam v kvadratnem formatu. Milan Percan pravi, da ne pozna fotografa, ki bi fotografiral v tem formatu, zato se morajo avtorji, ki razstavljajo v Galeriji Luka Koper, formatu prilagoditi, predvsem pa mora biti fotografija kakovostna.

In prav kakovost fotografije je premisa, ki kustose galerije vodi pri odločitvah o strukturi galerijskega programa. "Ni umetniške ali neumetniške fotografije," pravi Jaka Jeraša, "fotografija je lahko samo dobra ali slaba." Dobre fotografije so prepoznali tudi v delu mlade koprške fotografinke Polone Krevatin,

ki je pod naslovom *Pomlad* zbrala osem portretov enomesečnih novorojenčkov, v katerih Percan prepoznava "subverzivnost v vsečnosti, v otrocih, ki spominjajo na pomlad, pa Benetton efekt". Razstavljene fotografije so prepričale tudi upravo Luke Koper, ki se je odločila, da galerijo sponzorsko podpre vse do konca tega leta.

V ponos, v premislek, v izziv

"V Luki Koper smo ponosni, da galerija na prostem, ki gleda proti pristanišču, nosi naše ime. Veseli nas, da smo skupaj z Gledališčem in Mestno občino Koper našli način, kako tej galeriji, ki pomembno prispeva h kulturni pestrosti mesta, zagotoviti stabilno financiranje in omogočiti predvsem lokalnim fotografom, da svoja dela predstavijo najširši javnosti."

Sebastjan Šik, vodja odnosov z javnostmi v Luki Koper

"Tako kot za vsak razstavn prostor sta tudi za Galerijo Luka Koper ključni dve vprašanji: kdo in kaj razstavlja in komu je razstava namenjena. Najti osem res dobrih fotografij, ki bi jih povezovala rdeča nit ali bi pripovedovale zgodbo, ni lahko. Za prihodnje razstave zato najprej predlagam razpis fotonatečaja, ki bi privabil več fotografov, tudi fotografe iz notranjosti, s tem pa zagotovil ne le raznolikost gradiva, ampak tudi več dobrih fotografij. Komu je namenjena galerija? Voznikom, ki se le peljejo mimo, zagotovo ne, povečave na panojih opazijo pešci, predvsem pa turisti, ki Koper obiščejo z ladjo. Če je razstavn prostor namenjen tudi njim, bi morala galerija zadovoljiti tako okus poznavalcev kot enodnevnih obiskovalcev z ladje."

Jaka Jeraša, fotograf

"Z galerijo na robu mestnega jedra, kjer se stikata morje in kopno, staro in novo, je mesto iz degradiranega prostora ustvarilo pomemben, predvsem pa prijeten prostor za nas in za tiste, ki k nam prihajajo. Galerija, četudi ne klasična, je dodana vrednost mestu, je okras njegove predsobe. Zato naj bo njena naloga s kakovostno fotografijo, skozi oči fotografov, predstaviti življenje, razmišljanje, dihanje tega dela sveta."

Milan Percan, akademski slikar in scenograf

"Galerijo na odprtem podpiram, saj s svojo dostopnostjo širi krog obiskovalcev fotografskih razstav, predvsem pa promovira fotografe, še posebej lokalne, ki z različnimi stili, vsebinami in uporabo tehnik bogatijo fotografske podobe mesta, Obale. Prav je, da turistom s fotografijo na dopadljiv način pokažemo to, kar je lastno Obali. Hkrati pa pogrešam prostor za kaj bolj drznega, kar bi razstavn prostor sčasoma preusmerilo v bolj 'art' galerijo na prostem."

Jaka Varmuž, fotograf in multimedijски umetnik

Jaka Varmuž, iz cikla gledaliških fotografij predstav Gledališča Koper, 2016-2019

Polona Krevatin, iz cikla Pomlad, 2019

Jaka Jeraša, iz cikla Koper, 2017

Dosedanje razstave:

Jaka Varmuž, Radovan Čok, Peter Uhan in Nejc Saje, 15 let Gledališča Koper, 2015/2016

Jaka Varmuž, Koper, 2016

Projekt Pokrajinskega muzeja Koper, Carpaccio 500, 2016/2017

Jaka Jeraša, Koper, 2017

Uroš Kekuš Kleva, Morje, 2017

Jaka Ivančič, Zelena pristanišče, 2017/2018

Jaka Ivanc, Zatišje, 2018

Ubaldo Trnkoczy, Male zgodbe naše dediščine, 2018

Jaka Varmuž, Predstave Gledališča Koper 2016-2018, 2018/2019

Polona Krevatin, Pomlad, 2019

Intervju s katalonsko dramatičarko Marto Buchaca

Laže je obtoževati druge, kot pa sprejeti dejstvo, da si sam zamočil.

V Gledališču Koper bodo sredi aprila kot zadnjo premiero sezone uprizorili dramo katalonske dramatičarke Marte Buchaca *Deklice ne bi smele igrati nogometa* (Las niñas no deberían jugar a fútbol, 2009). Delo pod plaščem trilerja razpleta zgodbo o materi, fantu in dekletu v čakalnici urgentnega bloka, ki se med seboj ne poznajo, a jih povezuje in obenem razdvaja prometna nesreča, v kateri so bili poškodovani njihovi najbližji.

MIHA TREFALT

• **Pred letom dni ste v enem od intervjujev dejali, da ste "odgovorni za pripovedovanje zgodb". Od kod navdih za zgodbo o materi, fantu in dekletu ter njihovih najbližjih, poškodovanih v avtomobilski nesreči?**

"Navdih sem dobila nekega dne, ko sem hodila po ulici in me je poklical oče, rekoč, da je v službi. Ko sem odložila, sem pomislila: kaj pa, če ga ni v službi? In če mi laže? In če me zdaj pokličejo in mi povedo, da je doživel nesrečo na drugem koncu mesta ali zelo daleč od tod? In pomislila sem, da tu tiči zgodba."

"Ustvarjalce sem pri nekaterih postavitev celospodbujala, naj dogajanje umestijo v svojo državo, saj mislim, da je univerzalno. Prav tako mislim, da so najbolj krajevno zaznamovana dela tudi najbolj univerzalna."

• **Trije značajske različni protagonisti, prisiljeni v skupno čakanje na kakršno koli spodbudno informacijo o bližnjih, so dovolj bogato gradivo za dramsko dogajanje. Zakaj odločitev za spogledovanje s trilerjem?**

"To je žanr, do katerega čutim strast. Tako pri filmu kot v književnosti. In rada se poigravam z gledalcem. Poleg tega rada, kadar pišem, presenečam samo sebe, in to me vodi v ustvarjanje dramskih zasukov in postopno razodevanje zgodbe. Zame je gledališče igra z gledalcem."

• **Drama tematizira družinske in medčloveške odnose. Predstavljeni odnosi med materjo in hčerko, dekletom in njenim očetom ter fantom in njegovim dekletom se nagibajo k dokaj ekstremnemu prikazu. Ga narekuje dramska situacija ali gre le za odsev družbe, časa, v katerem živimo?**

"Mislim, da odseva osamljenost, v kateri živi veliko ljudi. Moj namen je bil spregovoriti o ljudeh, ki živijo skupaj, ki so družina, vendar v resnici ne vedo, kdo so. Mislim, da take razmere marsikje niso daleč od resnice."

• **Ob osamljenosti so Deklice tudi drama o strahu in obtoževanju. Zakaj takrat, ko ne vemo odgovora ali se čutimo ogrožene (tako kot mati, ki dekletu obtoži, da je njen ponesrečeni oče zagotovo zlorabljal njeno dvanajstletno hčerko), najprej pomislimo na najslabše in izkoristimo vsako priložnost, da napademo druge?**

"Ker je, zlasti v materinem primeru, zelo težko sprejeti, da si, če je tvoja hči doživela prometno nesrečo, za to kriv sam. Tega mati noče niti slišati, čeprav ve, da je delno res. Enako je pri liku hčere."

Ne vesta, kje sta bila člana njune ožje družine, kar ju navdaja z občutkom krivde, in tako je lažje obtoževati druge, kot pa sprejeti dejstvo, da nečesa nisi naredil prav."

• **Deklice so drama brez junaka, vsi protagonisti so pravzaprav nekakšni antijunaki, pa vendar: kdo izmed njih vam je bil pri pisanju najbližji?**

"No, nedvomno hči. Po mojem je ona lik, ki je tudi sicer gledalcu najbližji. Zdi se mi, da prav ona najmanj prikriva in je tudi najdoslednejša izmed vseh."

• **Kljub univerzalni tematiki ste dramsko dogajanje umestili v Španijo, v Barcelono. Zakaj?**

"Kot avtorica zmeraj umeščam besedila v svoje mesto ali v svojo državo. To namreč poznam in všeč mi je, da je tako. Res je, drama bi se lahko zgodila kjer koli. Pravzaprav sem ustvarjalce pri nekaterih postavitev celospodbujala, naj dogajanje umestijo v svojo državo, saj mislim, da je univerzalno. Prav tako mislim, da so najbolj krajevno zaznamovana dela tudi najbolj univerzalna."

• **Leta 2014 ste po dramski predlogi Deklic napisali scenarij, po katerem je režiserka Sònia Sánchez posnela film z enakim naslovom; kakšne spremembe je doživelo besedilo?**

FOTO: JAIME VILLANUEVA

"Moj namen je bil spregovoriti o ljudeh, ki živijo skupaj, ki so družina, vendar v resnici ne vedo, kdo so. Mislim, da take razmere marsikje niso daleč od resnice."

MARTA BUCHACA
dramatičarka

narij, po katerem je režiserka Sònia Sánchez posnela film z enakim naslovom; kakšne spremembe je doživelo besedilo?

"Pravzaprav jih je doživelo zelo malo. To je bil televizijski film in sklenili so, da bo skoraj takšen kot posneta gledališka predstava. Najpomembnejša sprememba je bila, da Toni na koncu z lastnimi rokami ubije svojo punco, ki se zbudi iz kome. Takšna je bila odločitev režiserke. Meni se je zdela dvoumnost pri Toniju zanimivejša. A zanimivo je tudi, da režiser v besedilu najde, kar hoče povedati. Ko vidimo, kako jo ubije, očitnejše postane, da jo je res zlorabljal, kajne? Tu ni prostora za odtanke. Vendar je tudi to dobra izbira. V drami je jasno, da jo je zlorabljal, a je ne ubije. Lahko pa bi jo."

• **Deklice so bile doslej uprizorjene v Barceloni, v Madridu, na Hrvaškem, Cipru in v Mehiki, bralne uprizoritve so bile v Ameriki in Kanadi. Kako to, da drami ni uspelo prodreti na zahodnoevropske odre?**

"Resnici na ljubo: ne vem. Ničesar nisem naredila, da bi bilo

tako. Pravzaprav so vse uprizoritve nastale nekoliko po naključju."

• **So Deklice kakor koli vplivale na vaše zadnje delo, tragikomedijo Playoff, v kateri ženski nogomet oziroma vloga ženskega športa v družbi postane glavna tema?**

"V resnici je to naključje. Ja, v Playoffu je nogomet osrednja tema, v Deklicah pa bolj moje sredstvo za prikaz, da je mati konzervativna in ne pusti hčeri, da bi počela tisto, kar ima najraje na svetu."

• **Pravijo, da je vsako dramsko delo "bastard" med fiktivnim in avtobiografskim - ste kdaj igrali nogomet?**

"Sem! Nogomet sem igrala, ko sem bila stara enajst let. Dali so me v moštvo dečkov, ker ženskega ni bilo. Bilo je nenavadno, ker sploh nisem dobro igrala, in sem se zmeraj počutila, kot da sem odveč. V bistvu se spominjam, da je včasih trener vse člane ekipe kaznoval tako, da so morali delati sklece, razen mene. Ker sem bila punca."

Prevedla Marjeta Drobnič

M. Buchaca: Deklice ne bi smele igrati nogometa

Prevajalka **Marjeta Drobnič**, režiser **Daniel Day Škufca**, dramaturginja **Nina Šorak**, scenograf **Voranc Kumar**, kostumografinja **Anja Ukovič**, avtor glasbe **Tine Grgurevič**, lektor **Martin Vrtačnik**, oblikovalec svetlobe **Jaka Varmuž**.

Igrajo: **Mojca Partljič**, **Igor Štamulak** in **Tjaša Hrovat**.

Premiera bo 12. aprila 2019 v mali dvorani Gledališča Koper.

Prvič v Slovenji

Sibylle Berg: Nekaj ljudi išče srečo in crkne od smeha

Sodobna nemška pisateljica Sibylle Berg je zaslovela leta 1997 s svojim prvim romanom, ki je preveden že v številne jezike, letos bo izšel tudi v slovenščini. Jutri pa bo na novogoriškem odru doživel gledališko uprizoritev v režiji Eve Nine Lampič.

Sibylle Berg je ena najbolj prepoznavnih in provokativnih nemških avtoric, napisala je že 21 iger in 13 romanov, številne eseje in kolumne za različne časopise in revije. Njena dela so bila prevedena v več kot trideset jezikov, primerjajo jo z velikimi pisatelji, kot sta Kurt Vonnegut in Michel Houellebecq. Velja za ikonično figuro sodobne nemške umetniške alternative. Doslej v slovenski jezik še ni bilo prevedeno nobeno njeno delo, zdaj pa bomo po uprizoritvi v SNG Nova Gorica dobili tudi knjižni prevod.

Groteska o luzerjih

Nad epizodnim romanom, v katerem "v zaprtem prostoru onkraj smrti" spregovorijo egocentriki treh generacij, se je navdušila **Eva Nina Lampič**, prodorna predstavica najmlajše generacije slovenskih gledališčnikov, ki bo tokrat prvič režirala v Novi Gorici. S prevajalko romana in dramaturginjo **Urško Brodar** bosta na mali oder postavili gledališko interpretacijo romana s šestimi igralci, nastopili bodo **Arna Hadžialjevič**, **Miha Nemeč**, **Marjuta Slamič**, **Urška Taufer** ter gosta **Miranda Trnjanin** in **Luka Martin Škof**.

Poseben pristop k ugledališčenu

Ustvarjalci predstave so pod vodstvom režiserke pristopili k uprizoritvenemu postopku na drugačen način, kot je sicer ustaljen. Za celotno ekipo je bil velik izziv odločitev, da so se skupaj soočili s celotnim sveže prevedenim romanom in postopoma izoblikovali elemente besedila, ki bodo vključeni v predstavo. Več o tem si lahko pre-

berete v odlomku iz prispevka, ki ga je za gledališki list napisala režiserka.

Eva Nina Lampič: Namesto samointervjuja

Urednica **Martina Mrhar** si je zaželela, da bi bil v gledališkem listu intervju z mano in mi poslala spisec vprašanj, pravi, da lahko tudi v živo, če želim, ampak jaz sem bila s pisno verzijo povsem zadovoljna, pisno izražanje mi gre boljše kot ustno, in tako sem rekla prav, zmenjeno, rekla pa sem še, da bi pravzaprav raje naredila kar samointervju, se pravi, da se intervjuvam sama, da pa bom kakšna njena vprašanja morda upoštevala.

Samointervju se mi zdi fajn, ker se lahko vprašam in povem, kar si pač jaz želim. In mi ni treba nikomur slediti. Zdi se mi super oblika za samorefleksijo dela in sploh vsega. Ampak odkar sem napisala svoj prvi in drugi samointervju, je vseeno nekako minilo pet let.

In tako se lotim in naredim prvo verzijo samointervjuja.

In nehote odgovorim na pravzaprav vsa Martinina vprašanja. Kar je v popolnem nasprotju z mojo osnovno željo, da se pogovarjam sama s seboj, ker pogovor same s seboj je pač lahko pogovor same s seboj, samo če je pogovor same s seboj.

In potem vseeno preberem še enkrat, ampak nisem zadovoljna in se odločim malo sčrtati ta potencialni samointervju, ki ni samointervju, mogoče bo kaj pomagalo.

In popravim.

In skrajšam.

In še vedno nisem zadovoljna.

In se odločim samointervju kar v celoti črtati.

FOTO: DAMIR IPAVEC

“Sformulirala sem tudi zanimivo besedno zvezo, in sicer: posredovana pripoved z interpretacijo. To je še najbolj uporabno, če koga zanima, kaj počnemo. Igralci pripovedujejo zgodbo, ki so jo prebrali, in zraven včasih še povejo, kaj si o tem mislijo.”

EVA NINA LAMPIČ
režiserka

Tako da ga ne bo. Povem pa lahko, kaj je v tem samointervjuju bilo.

Skratka, samointervju sem najprej začela s svojim klasičnim omahovanjem, kako naj začnem in od kod poznam formo samointervjuja (ker se je nisem sama spomnila). In omenila prvo referenco.

Potem sem začela odgovarjati na Martinino vprašanje, kako kaj potekajo vaje. In kako je delati predstavo, ker delamo po romanu in ne po dramski predlogi, kot je običajno, skratka, kako nam kaj gre ta za gledališko hišo neobičajni proces.

In jaz sem prijazno in potrpežljivo odgovarjala, kako potekajo vaje in da v redu in da seveda, da je malo drugače in da je malo drugačen stil in da se v glavnem ukvarjamo z naracijo. In da ja, ker je malo drugače, je tudi igralcem malo novo. Delamo pa tako, da igralci preberejo poglavje in ga potem povejo s svojimi besedami. Da pripovedujejo, kaj so prebrali. In z nekim odnosom do prebranega. In ja, vmes se malo tudi kregamo, zaradi takih in drugačnih reči, ampak nič nenavadnega. Eni deli so narativni, drugi deli pa skoreografirani.

V predstavi igrajo (z leve) Miranda Trnjanin, Luka Martin Škof, Arna Hadžialjevič, Marjuta Slamič, Miha Nemeč in Urška Taufer.

FOTO: PETER UHAN

Ampak v resnici pa sem razmišljala, da bi raje rekla kaj o tem, da zakaj je to sploh tak problem, zakaj se poudarja, da to pa ja ni običajno in kaj pa je običajno in zakaj bi morali delati tako, kot da je to nekaj neobičajnega. Tudi umetniški vodja naslavljiva ta projekt kot posebne sorte eksperiment. No, saj je res, da delamo malo drugače, ampak tako drugače pa spet ne.

In da se načini dela (tudi v gledališču) spreminjajo, in kaj zdaj.

Če že kaj, bi rekla kaj o tem, da me trenutno zanima pač druge sorte prezenca na odru.

Roman sem si izbrala, ker nisem hotela delati nič z dialogi. Hotela sem, da se ljudje na odru pogovarjajo direkt z mano v dvorani. Brez filtrov in mask. Meni je zanimivo gledati ljudi. Ne ljudi, ki se

ključne pri oblikovanju mojega stališča do gledališča oziroma moje estetske opredelitve.

In jaz sem začela avtomatično naštevati reference, ki jih ponavadi naštejem, če me kdo to vpraša, in to ponavadi niso samo posamezne predstave, ampak ljudje, umetniki in njihov način razmišljanja širše, hkrati pa je to res nevhvaležno vprašanje, ker se vplivi spreminjajo, vseh se niti ne spomnim vedno, hkrati je ogromno reči in razmišljanj, ki sem jih pobrala do tega trenutka. Ampak ponavadi vedno rečem, Forced Entertainment, in tako sem rekla tudi tokrat. Potem sem v avtomatizmu takoj še začutila nujo, da razložim, zakaj, in sicer, ker se ukvarjajo z nelinearnostjo, fragmenti in drugo logiko načina pripovedovanja in grajenja predstave, z druge vrste prezenco in

Minutka z ...

Marjuta Slamič: "Vedno lahko izberemo humanost."

Jutri bo premierno nastopila v odrski priredbi romana *Nekaj ljudi išče srečo* in crkne od smeha tudi **Marjuta Slamič**, lanskoletna prejemnica nagrade tantadruj za igralsko stvaritev za vlogi Paškue v *Barufah* in Hekabe v *Trojankah*. Ob obsežnem opusu, ki ga je ustvarila kot stalna članica novogoriškega ansambla, je odigrala še številne filmske vloge in zanje prejela več prestižnih nagrad. Kot Tanja v filmu *Za vedno* režiserja Damjana Kozoleta je bila nagrajena z vesno za najboljšo žensko vlogo in postala Stopova igralka leta 2008.

- **Katera tvoja lastnost ti je najbolj všeč?**
"Odpustljivost. Ne zmorem zamer in to mi je všeč."
- **Katera pa najmanj?**
"Vzkipljivost."
- **Brez česa ne moreš živeti?**
"Sebe."
- **Kaj storiš, ko se zaveš, da si naredila napako?**
"Poskušam napako priznati, se opravičiti in jo popraviti. Se iz nje kaj naučiti. Poudarek na poskušam."
- **Kaj pričakuješ od drugega?**
"Ogledalo."
- **Če ne bi bila igralka, bi bila ...**
"Arhitektka, raziskovalka, inuitka, amazonka, intuitivka, kuharica, Egipčanka, plesalka, vrtnarka, vila, pisateljica ... Vse to in še kaj."
- **Kaj je zadnje, kar pomisliš, preden stopiš na oder?**
"Poskušam na nič."
- **Kako si kaj?**
"Sproščeno."
- **Kaj si imela za zajtrk?**
"Ne jem zajtrka, razen v hotelih, kjer pa obvezno in z velikim veseljem."
- **Kaj najprej storiš, ko prideš domov?**
"Se sezujem."
- **Najljubša pesem ta trenutek?**
"Lahko se zlažem zavoljo odgovora, a iskreno, nimam je. Veliko jih

je, ki so mi ljube, ampak izbira glasbe je vedno stvar trenutnega navdiha."

Marjuta Slamič

- **Kaj je zate igra z eno besedo?**
"Igra."
- **Kaj je zate največja pridobitev civilizacije?**
"Imaginacija. In konkretno, kamera, film."
- **Kaj bi rada sporočila drugim?**
"Vedno in res vedno lahko izberemo prijaznost, ljubečnost in humanost." •

FOTO: KATHARINA LÜTSCHER

Sibylle Berg, avtorica romana *Nekaj ljudi išče srečo* in crkne od smeha, po katerem je nastala istoimenska predstava.

skrivajo za drugimi ljudmi. In ki se pogovarjajo med seboj in me ne opazijo in so sami sebi najbolj pomembni, jaz pa jih moram gledati.

Sformulirala sem tudi zanimivo besedno zvezo, in sicer: posredovana pripoved z interpretacijo. To je še najbolj uporabno, če koga zanima, kaj počnemo. Igralci pripovedujejo zgodbo, ki so jo prebrali, in zraven včasih še povejo, kaj si o tem mislijo.

Šest ljudi pripoveduje roman. Recimo, podobna situacija, kot kadar gre kdo na potovanje oziroma hoče pač povedati zgodbo, izkušnjo, karkoli, skratka nekaj zanimivega, kar se mu je zgodilo. Mi delamo isto. Samo da ne govorimo, kaj se je zgodilo zadnjič, ampak kaj se je zgodilo fiktivnim osebam iz tega in tega romana.

In potem sem govorila, da me pripovedovanje o nečem drugem, ki postane dejanje samo, zanima že dlje časa. Ja, s tem sta povezana vsaj dva nedavna projekta, eden je Potencialna predstava, ki je predstava o predstavi, ki je ni, in se potem s publiko pogovarjamo o njej, kar je tudi predstava, in pa Abonma, ki je serija epizod, ki ali a) komentirajo predstave po vzoru športnega komentiranja ali b) dekonstruirajo obstoječe gledališke predstave iz institucij. Skratka, neke vrste angažirano gledališče, ki se sprašuje, kaj in kako in zakaj delamo in gledamo.

In potem me je Martina vprašala, če lahko povem, katere so bile tiste predstave, ki so bile

tako naprej. In če sem že začela, potem sem se čutila dolžno še nadaljevati in sem rekla tudi Everybody's Toolbox pa Gob Squad. Pri Everybody's Toolbox sem recimo pobrala formo samointervjuja. Tam je kot primer orodja za razvijanje ideje in preizpraševanje lastnega procesa. In potem, ker če že začnem, težko neham in kar nadaljujem in rečem še, da drugače pa je vplivalo name seveda tudi to, da sem delala master v Sheffieldu, kamor sem šla prav zaradi Forced Entertainment, in sem gledala, kako delajo, in potem sem po spletu osebnih okoliščin živela nekaj časa v Philadelphiji in sem delala pripravništvo pri The Wooster Group in od blizu gledala tudi, kako oni delajo, skratka, vse te skupine so me navdihovale in me še in odkar vem zase in se ukvarjam z gledališčem, hočem tudi jaz ustvariti svojo skupino. In ob tem se vsakič spomnim, da **Anne Bogart**, ki si je tudi dolgo želela ustvariti svoj *company* in mislim, da ga je ustvarila šele, ko je imela že skoraj 50 let, mogoče sem si kaj narobe zapomnila, vsekakor vem, da je bilo relativno pozno, ker veliko skupin se formira med študijem, pri nas pa je sistem malo drugačen in zato upanje tudi, ampak ravno zaradi Anne Bogart, ki sem jo zdaj že dvakrat omenila, čeprav ni tako ključna referenca, ampak prav zaradi nje se mi zdi, no, saj nekaj časa pa še imam. Mogoče pa bo. •

Gostovanje nemških gledališčnikov

Na odprtem morju v Novi Gorici

Lani je SNG Nova Gorica s predstavo *Don Juan* gostovala na mednarodnem festivalu J-O-Š Trinationales Theaterfestival D - PL - CZ v Zittau, nemškem mestu v bližini nemško-poljsko-češke tromeje, konec marca pa bo tamkajšnji Gerhart Hauptmann Theater vrnil obisk.

Na malem odru bodo odigrali absurdno komedijo **Slawomira Mrożka**, v Sloveniji zelo priljubljenega poljskega dramatika. *Na odprtem morju* sodi med njegove zgodnejše igre, pri nas je doživela že tri uprizoritve (v Mariboru, na Ptuj in nazadnje leta 1994 v Celju), tokrat pa jo bomo videli v režiji **Grzegorza Stosza**, mladega poljskega gledališkega in filmskega igralca.

Boj za preživetje

Trije brodolomci se znajdejo na splavu na odprtem morju. Ko jim zmanjka hrane, imajo le eno možnost: enega je treba pojesti, da bi druga dva preživela. Kdo si zasluži to čast? Mar ni Debeli brodolomec preveč pomemben, da bi zapustil svet na tak način? Ali ni Mali tako ali tako nepomemben? In na katero stran se bo postavil Srednji?

FOTO: PAWEŁ SOSNOWSKI

Gostujoča predstava *Na odprtem morju* bo na oder SNG Nova Gorica zajadrala konec marca.

Kljub neizprosni lakoti poteka odločanje groteskno civilizirano, kot da se ljudje tudi v najbolj kriznih okoliščinah še vedno navno zanašamo na idejo o pravici in svobodi.

Le na videz lahkotna farsa

"Grzegorz Stosz je igro zrežiral le na videz lahkotno," je zapisala kritičarka **Ute Grundmann** v Die Deutsche Bühne. "Vsi trije igralci odigrajo večplastne figure zelo različnih značajev z veliko mero entuziazma, čeprav imajo na razpolago le 65 minut. Režija je ne-

posredna, vprašanje, kaj ljudje počnejo drug drugemu, da bi preživeli, ostaja odprto. Mrożkovo parabelo večkrat prekinejo odrski izstopi in film, v katerem trije protagonisti v meščanskih oblekah in ambientu ližejo torto s prstov in ponovijo, kar je bilo pravkar izrečeno: Do takšne rešitve ljudi ne pripelje samo obupna situacija."

Groteskno satirično farso lahko beremo tudi kot metaforo za aktualno politično, gospodarsko krizo in predvsem za krizo vrednot.

Predstava bo opremljena s slovenskimi nadnapisi. •

FOTO: KATJA KODBA/SNG DRAMA LJUBLJANA

Boris Cavazza, ki se je koprskemu gledališču pridružil na začetku sezone 2002/03, kjer je kot igralec ali režiser doslej podpisal 22 uprizoritev, je februarja praznoval 80. rojstni dan. Ob jubileju, ki so ga s priložnostno prireditvijo počastili v ljubljanski Drami (od koder je fotografija), so mu čestitali tudi njegovi koprski kolegi in direktorica Gledališča Koper Katja Pegan, ki je bila "glavni krivec" za njegov prihod na Obalo in v koprsko gledališče.

FOTO: JAKA BABNIK/SLG CELJE

Predstava Realisti iz SNG Nova Gorica, za katero je besedilo napisal Jure Karas, je na 28. festivalu Dnevi komedije v SLG Celje minulo nedeljo prejela kar tri nagrade: postala je žlahtna komedija leta tako po izboru občinstva kot žirije, režiserka predstave Tijana Zinajić pa žlahtna režiserka. Žirija je poudarila, da nadrealistična izvorna slovenska komedija v poplavi izvrstnih domislic, izvirnih komičnih situacij, odličnih songov in natančnih igralskih kreacij brez pridiganja in nevsiljivo spregovori o Sloveniji tukaj in zdaj. Na fotografiji (z leve): selektorica festivala Tatjana Doma, žlahtna komedijantka Vesna Pernarčič, direktorica SNG Nova Gorica Maja Jerman Bratec, žlahtni komedijant Matej Zemljič, avtor Realistov Jure Karas, igralec iz Realistov Žiga Udir, žlahtna režiserka Tijana Zinajić in umetniški vodja SNG Nova Gorica Marko Bratuš, spredaj še igralec iz Realistov Matija Rupel.

FOTO: JAKA BABNIK/SLG CELJE

V skoraj dveh desetletjih delovanja se je Gledališče Koper v tekmovalnem programu festivala Dnevi komedije v Celju predstavilo s kar 17 uprizoritvami in zanje prejelo prav toliko "žlahtnih" nagrad. Na nedavnem 28. festivalu so zaigrali večjezični muzikal Ventilator v režiji Jake Ivanca in v koprodukciji z madžarskim Novosadskim gledališčem. Komedijant večera po izboru občinstva pa je postal igralec koprškega gledališča Igor Štamulak.

FOTO: ARHIV SNG NG

V SNG Nova Gorica potekata dva cikla pogovorov. Na ciklu Spomin, zarisan v čas gostijo ustvarjalce, ki spregovorijo o zanimivih prigodah iz gledališkega življenja. Februarja sta svoje spomine delila Janez Starina in Tomica Dumančič (na fotografiji z voditeljem - igralcem Gorazdom Jakominijem), prihodnji četrtek, 28. marca, ob 19. uri pa bosta gosta prejemnik Borštnikovega prstana Bine Matoh in igralec Radoš Bolčina, pogovor bo vodila igralka Patrizia Jurinčič Finžgar. Na ciklu pogovorov V sredo pa gosti spregovorijo o premiernih uprizoritvah novogoriškega gledališča. Na februarjem srečanju je prevajalec dramskega besedila Za blagor vseh ljudi Marko Sosič z voditeljico Martino Mrhar govoril tako o predstavi kot o literarnem ustvarjanju in svojem zadnjem romanu Kruh, prah. Za vse pogovore je vstop prost.

FOTO: LUCA QUAINA

Premiero Goldbergovih variacij si je ogledali tudi igralec ljubljanske Drame Marko Mandič, o kateri se je pogovoril z eno od protagonistk, igralko ansambla SSG Niklo Petruško Panizon.

FOTO: LUCA QUAINA

Banana je eden od značilnih scenskih elementov predstave Goldbergove variacije Georgeja Taborija, ki jo je na oder SSG postavil režiser Robert Waltl. Scenografijo sta podpisala Ben Cain in Tina Gverović, tržaški slaščičar pa okusno rumeno bananino torto, s katero so vsi ustvarjalci praznovali uspešno premiero.

Tantadruj je skupna mesečna čezmejna priloga treh primorskih profesionalnih gledališč. V času gledališke sezone izhaja vsako tretjo sredo v mesecu in sicer hkrati v Primorskih novicah in Primorskem dnevniku.

Izdajatelj: Primorske novice, d.o.o. Koper, s.r.l. Capodistria Ulica Osvobodilne fronte 12, 6000 Koper Primorski dnevnik Ulica Montecchi 6, Trst

UREDNIKA IN REDAKTORICA: Maja Pertič Gombač
SOUSTVARJALCI: Miha Trefalt (Gledališče Koper), Ana Kržišnik Blažica, Martina Mrhar in Dominika Prijatelj (Slovensko narodno gledališče Nova Gorica) ter Rossana Paliaga (Slovensko stalno gledališče Trst)

ELEKTRONSKI NASLOV: kultura@primorske.si
SKUPNA TISKANA NAKLADA: 28.000 izvodov.